

[Palle Simonsen]

NATO nu gennem 30 år har sikret freden i den vestlige verden. Det havde vi bestemt ikke haft nogen garanti for, hvis vi i dette ting gennem de samme 30 år havde fulgt de råd, som det radikale venstre har præsteret omkring sikkerheds- og forsvarspolitikken. Så havde Danmark på nuværende tidspunkt været i en helt anden situation.

Efter vores opfattelse peger således alt klart i retning af nødvendigheden af en beslutning og en beslutning truffet i december. Jeg skal ikke komme ind på flere tekniske ting omkring dette, men jeg vil gerne sige nogle ting om det politiske i NATO.

Hr. Stinus talte meget om, og det ligesom lå i argumenterne, at man var bange for, at der skulle ske noget med NATO, hvis man ikke traf denne beslutning. Ja, det er jo, som man ser på disse ting; det er vi også bange for, men det er nok ud fra en anden synsvinkel. Her er tale om en alliance mellem demokratiske nationer, som har stået sin prøve gennem 30 år, og som nu står over for måske en af de væsentligste beslutninger i de 30 år. Det er afgørende, at man er i stand til og har mod til at træffe denne beslutning, når man netop tager i betragtning, at man har analyseret og diskuteret gennem 2½ år. Det er jo en beslutning, som er grundigt gennemprøvet og grundigt diskuteret, og når hr. Stinus taler om de militære eksperteres ønskemål, må jeg sige igen, at det er politikere, der undervejs – som jeg også har citeret tidligere – har truffet beslutningerne om, at man skulle nå til vejs ende i december måned.

Man glemmer også, når man diskuterer disse ting og forholdene inden for de to forsvarspagter, at der er basale forskelle i deres opbygning. Vi står med en kreds af demokratier i NATO-alliancen over for et diktatur i Warszawapagten, og da vil jeg godt minde om – det var måske vigtigt at holde sig for øje i en diskussion som denne – at i den anden forsvarspagts regie er der ikke plads til synspunkter fra en fru Jytte Hilden, en fru Inge Fischer Møller eller en hr. Gert Petersen. Det har vi heldigvis plads til i det danske demokratiske samfund, men jeg gør opmærksom på, at demokratiet også giver den dobbelte forpligtelse og ikke mindst en forpligtelse til for regeringen at være realistisk i den information, den giver, og søge at nå frem til, at det danske samfund også kommer til at deltage realistisk i beslutningsgrundla-

get. Og det er her, jeg mener man på nuværende tidspunkt kan kritisere regeringen.

De ministre, der har forhandlet disse ting, ved godt, hvordan dette hænger sammen. De ved også godt, hvad konsekvensen er af en udskydelse af beslutningen. Derfor er der grund til at appellere endnu en gang til ansvarlige socialdemokratiske regeringsmedlemmer og politikere om at besinde sig inden den 12. december.

Det er jo noget besynderligt, at et lille land som Danmark, der i virkeligheden i hele alliancens levetid har bidraget med et beløb, der ligger under gennemsnittet, til forsvaret, og som i hele alliancens levetid har haft den opfattelse, at der ikke under de nuværende forhold skulle stationeres atomvåben på dansk grund i fredstid, skal rejse ned til et ministermøde i Bruxelles og sige: vi foreslår 5 minutter i 12, at vi udsætter det et halvt år. I virkeligheden mener jeg, at Danmark på mange måder kan blive opfattet som en lille bitte smule latterlig i denne situation. Som jeg har sagt det før: man måtte have forventning om, at regeringen ville ende dér, hvor det så ud til den skulle ende for en uge siden.

Lad mig til slut sige: udenrigsministeren har i sin tale fastslået, at regeringen anser det for vitalt fortsat at bygge sin udenrigs- og sikkerhedspolitik på tilslutning fra de partier, der støtter vort medlemskab af NATO. Det hilser vi naturligvis med meget stor tilfredshed, og jeg kan sige, at det skal ikke skorte på støtte hertil fra den konservative folketingsgruppe. Men vi må også sige meget klart til regeringen i dette øjeblik, at en væsentlig forudsætning herfor i det lange løb naturligvis må være, at der tages hensyn til de holdninger, vi har. Det har man kunnet finde grundlag for i de 30 år, alliancen har bestået, og det skulle meget nødtigt ikke kunne fortsætte. Vi har ikke vanskeliggjort regeringens arbejde med denne sag gennem de 2½ år; vi har støttet den, hver gang den har været til debat. Vi håber, at regeringen, som jeg sagde det, endnu en gang vil tænke sig om, også af hensyn til Danmarks renommé i udlandet, men i første række af hensyn til sikring af freden.

Arentoft (FP):